JOCUL ŞOBOLANULUI ŞI AL DRAGONULUI

CORDWAINER SMITH

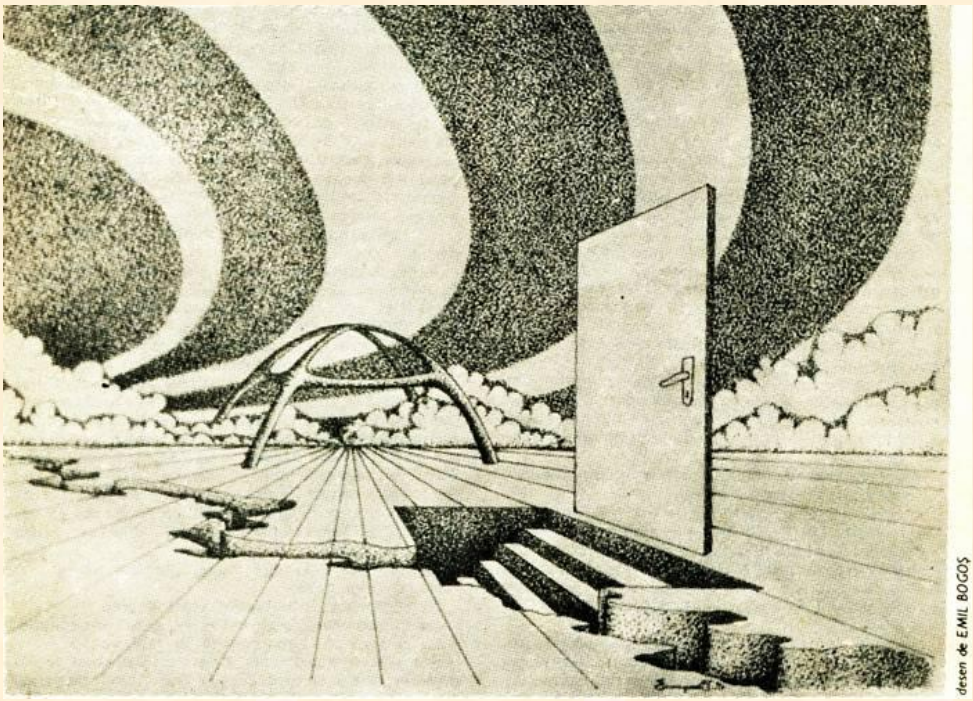

MASA DE JOC

Pinlit este o meserie tare a naibii, se gîndi Underhill, închizînd furios uşa. Degeaba porţi o uniformă şi arăţi a soldat, dacă oamenii nu apreciază ceea ce faci.

Se aşeză în scaun, lăsîndu-şi capul pe spate şi îşi împinse casca în jos pe frunte.

În timp ce aştepta să se încălzească pinsetul, se gîndi la fata din coridorul exterior, îl privise dispreţuitor.

— Miau! Atîta spusese, dar parcă îi dăduse o palmă.

Ce îl crezuse, un idiot, un trîntor, un nimic îmbrăcat în uniformă? Ştia oare că pentru fiecare jumătate de oră de pinlit avea minimum două luni de refacere în sanatoriu?

Setul se încălzise. Simţea în jurul lui adîncimea spaţiului, simţea ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul unei imense reţele cubice, alcătuită din neant. Acolo, în neantul acela. Îşi dădea seama de oroarea dureroasă a spaţiului însuşi, şi putea percepe teribila nelinişte a particulelor risipite de praf.

Pe cînd se relaxa îl pătrunse siguranţa solidă a Soarelui a Lunii şi a mecanismului planetelor familiare. Sistemul solar era la fel de simplu şi încîntător ca un ceas vechi cu cuc ticăind liniştitor. Sateliţii lui Marte alergau în jurul planetei aidoma unor şoricei speriaţi deşi goana aceea nu însemna decît că totul era în ordine. Undeva deasupra planului eclipticii, simţea un nor dens de praf interstelar, plutind dincolo de coridoarele de trecere ale navelor.

Nu exista nimic care să fie înfruntat, nimic care să provoace mintea sau să smulgă sufletul dintr-un trup ale cărui rădăcini îşi trăgeau seva dintr-un efluviu la fel de tangibil ca şi sîngele.

Nimic nu se apropia de Sistemul Solar. Putea să poarte pinsetul pentru vecie fără a fi altceva decît un astronom telepat care putea simţi pulsîndu-i în creier protecţia caldă, fierbinte a Soarelui.

Woodley intră.

— Tot bătrîna lume care ticăie, zise Underhill. Nimic deosebit. Nu-i de mirare că pînă nu s-a inventat planoformul nimeni nu s-a deranjat să îmbunătăţească pinsetul. Aici cu Soarele fierbinte în jurul nostru e linişte şi e bine. Simţi cum totul se suceşte şi se învîrteşte. E drăguţ limpede şi mititel. Parca ai sta acasă în faţa căminului.

Woodley mormăi. Nu-şi pierdea timpul visînd.

Netulburat Underhtil continuă:

— Cred ca ar fi fost grozav să fii unul dintre Oamenii Vechi. Mă întreb de ce au incendiat lumea cu războaie? N-aveau planoformi şi nu trebuiau să-şi cîştige existenţa printre stele. Nu trebuiau să se ferească de Şobolani sau să joace Jocul. Nu puteau inventa pinlitul pentru că nu aveau nevoie de el, nu-i aşa, Woodley?

Woodley mormăi din nou Avea douăzeci şi şase de ani şi încă un an pînă la retragere. Îşi alesese deja o fermă. Avea înapoia lui zece ani de muncă grea. Îşi păstrase echilibrul mintal refuzînd să se gîndească la meseria lui, îndeplinind-o atunci cînd trebuia, dar fără să mediteze vreodată la sarcinile sale, dacă nu apărea nici o urgenţă.

Woodley nu fusese niciodată prea simpatizat de Parteneri. Nici unul dintre ei nu-l iubea, unii chiar îl respingeau. Ocazional, fusese suspectat de gînduri urîte împotriva unui Partener dar cum aceştia nu se gîndiseră niciodată să se plîngă, ceilalţi pinliteri şi Lorzii Instrumentalităţii îl lăsaseră în pace.

Underhill era încă fascinat de meserie. Fericit, vorbea într-una.

— Ce ni se întîmpla cînd trecem prin planoform? Crezi că încercăm senzaţia morţii? Apropo, ai întîlnit vreodată pe cineva cu sufletul smuls?

— Suflet smuls, ăsta-i un fel de-a vorbi făcu Woodley. După atîţia ani nimeni nu ştie dacă avem, sau nu, suflet.

— Eu, însă, am văzut unul. L-am văzut pe Dogwood cînd s-a prăbuşit. Arăta ciudat: jilav, şi cumva unsuros de parca sîngera, şi ştii ce au făcut cu el? L-au dus în aripa aia a spitalului unde noi n-am fost niciodată, acolo sus, unde sînt şi ceilalţi, unde trebuie să se duca toţi cei care mai trăiesc după ce i-au prins Şobolanii din Exterior.

Woodley se aşeză şi aprinse o pipă străveche. În ea ardea ceva denumit tutun. Era un obicei neplăcut, dar îi dădea bărbatului un aer romantic şi aventuros.

— Ascultă-mă, băiatule! Nu trebuie să-ţi faci griji în legătura cu asta. Meseria merge tot mai bine. Partenerii la fel; i-am văzut lovind doi Şobolani la o distanţă de patruzeci şi şase de milioane de mile, într-o milisecundă şi jumătate. Cît timp oamenii au încercat să folosească ei pinseturile, nu izbuteau mai repede de patru sute de milisecunde şi asta nu era suficient de rapid pentru a ne proteja navele. Partenerii au răsturnat situaţia; ei sînt mai iuţi decît Şobolanii, şi aşa vor fi întotdeauna. Ştiu că nu-ţi vine uşor să-ţi împarţi mintea cu un Partener.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru ei, replică Underhill.

— Nu le purta de grijă. Nu sînt oameni. Trebuie să se descurce şi singuri Am văzut mai mulţi pinliteri prostiţi de prea multă drăgălăşenie faţă de Parteneri, decît prinşi de Şobolani. De fapt, cîte persoane ai auzit tu că au fost înhăţate de Şobolani?

Underhill îşi privi degetele, strălucind verzi şi purpurii în lumina puternică aruncată de pinset, şi numără navele. Degetul mare pentru „Andromeda", pierdută cu echipaj şi pasageri, arătătorul şi mijlociul pentru navele de transfer 43 şi 56, găsite cu pinseturile arse şi fiecare bărbat, femeie sau copil de la bord mort sau nebun. Inelarul, degetul mic şi degetul mare de la cealaltă mînă pentru primele trei nave de război pierdute în faţa Şobolanilor – înainte ca oamenii să-şi dea seama că acolo în spaţiu, exista ceva viu,

capricios şi răuvoitor.

Planoformul era ceva ciudat Simţeai ca un...

Nimic prea mult.

Ca atingerea unui curent electric slab.

Ca durerea unui dinte de lapte, căzut în copilărie.

Ca o rază de lumină pusă în faţa ochilor.

Şi totuşi, în acest timp, o navă de patruzeci de mii de tone, aflată undeva în jurul Pământului, dispărea, într-un fel sau altul în spaţiul bidimensional şi aparea mai departe cu o jumătate de an lumină, sau cu cincizeci de ani lumină.

Underhill se găsea acum în Camera de Luptă, cu pinsetul pregătit şi cu atît de familiarul sistem solar ticăind în interiorul capului. Iar după o secundă, sau un an (subiectiv vorbind, n-ar fi putut spune cît de mult trecea) străfulgerarea aceea de lumină trecea prin el şi se trezea în Exterior, în teribilele spaţii deschise dintre stele. Acolo simţea sorii înşişi doar ca pe nişte excrescenţe pe mintea lui de telepat. În vreme ce planetele se găseau prea departe pentru a le simţi în vreun fel.

Undeva, în acel spaţiu cosmic, pîndea o moarte îngrozitoare o moarte şi o oroare de un tip cu care Omul nu mai dăduse piept înainte de-a ieşi în spaţiul interstelar. Se părea că lumina sorilor îndepărta Dragonii.

Dragoni. Aşa îi denumiseră oamenii. Pentru oameni nu se întîmpla mare lucru: tremurul planoformului apoi lovitura de ciocan a morţii instantanee, sau raza întunecata a nebuniei ce le pătrundea în creier.

Pentru telepaţi însă, aceştia erau Dragonii.

În fracţiunea de secundă dintre depistarea telepatica a unei entităţi ostile aflate în vidul negru şi lovitura psihică nimicitoare care atingea toate fiinţele vii de pe navă, telepaţii simţiseră fiinţe asemănătoare Dragonilor din legendele străvechi, fiare mai inteligente decît fiarele, demoni mai reali decît demonii, vortexuri flamînde, de viaţă şi ură, apărute nu se ştie cum, din materia interstelară rarefiată.

Ştirea o adusese o navă supravieţuitoare – o navă la bordul căreia se afla, din pură întîmplare, un telepat care cutreiera spaţiul cosmic din mintea sa cu o rază de lumină. Dragonul se transformase în neant şi nava trecuse mai departe, fără ca pasagerii să-şi dea seama că fuseseră pe traiectoria Morţii.

După aceea, fusese uşor... în general.

Planoformul avea întotdeauna cu el un telepat. Puterea senzitivă a acestuia era sporită enorm cu ajutorul pinseturilor, amplificatoare telepatice adaptate pentru creierul mamiferelor. Pinseturile erau conectate electronic

la nişte mini bombe de lumină, teleghidate. Lumina reprezenta factorul principal.

Lumina ucidea Dragonii, permiţînd navelor să redevină tridimensionale, hop, hop, hop, mişcîndu-se de la o stea la alta.

Şansele de izbîndă crescuseră brusc, de la o sută la una împotriva omenirii, de la şaizeci la patruzeci în favoarea ei.

Era însă insuficient. Telepaţii erau antrenaţi să devină ultrasensibili, antrenaţi să descopere Dragonii în mai puţin de o milisecundă.

Se constatase însa că Dragonii se puteau deplasa cu un milion de mile în mai puţin de doua milisecunde, ceea ce era prea puţin pentru mintea umană ca să lanseze lumina.

Se încercase învaluirea navelor într-o teacă permanentă de lumină.

Sistemul nu dăduse roade.

Aşa cum omenirea învăţase multe despre Dragoni, se părea că şi aceştia aflaseră destule despre oameni. Într-un fel sau altul, îşi puteau reduce volumul, apărînd brusc pe nişte traiectorii plane.

Se cerea o lumină puternică, de intensitatea luminii solare. Lucrul acesta se putea realiza numai cu bombe de lumină. Astfel se născuse pinlitul.

Pinlit însemna detonarea unor bombe fotonucleare miniaturale, care transformau cîteva grame de izotopi de magneziu în radiaţie luminoasă pură.

Şansele omenirii creşteau, deşi tot se mai pierdeau nave.

Ajunsese atît de rău, încît oamenii nu doreau să mai găsească navele deoarece ştiau ce aveau să vadă. Era sfîşietor să readuci pe Pămînt trei sute de trupuri gata de înmormîntare şi alte două, trei sute de nebuni, care nu se mai puteau înzdrăveni şi care trebuiau hrăniţi, spălaţi, culcaţi, treziţi şi iarăşi hrăniţi pînă la sfîrşitul vieţii.

Telepaţii căutaseră să pătrundă în minţile celor care fuseseră loviţi de Dragoni, dar nu găsiseră decît erupţii orbitoare de teamă şi spaimă, izbucnind din iadul primordial, sursa vulcanică a vieţii.

Atunci apăruseră Partenerii.

Omul şi Partenerul, laolaltă, puteau face ceea ce Omul singur nu reuşise. Oamenii deţineau inteligenţa, iar Partenerii viteza.

Partenerii călătoreau în vehiculele lor micuţe, de mărimea unor mingi de fotbal, ataşate în exteriorul navelor. Călătoreau o dată cu acestea în navetele lor de trei kilograme, gata de atac.

Navetele erau iuţi. Fiecare purta o duzina de pinlite: bombe de marimea unui degetar.

Prin intermediul legăturilor mintale pinliterii aruncau Partenerii – literal vorbind înspre Dragoni. Ceea ce oamenilor li se părea Dragoni în minţile Partenerilor apareau sub forma unor Şobolani uriaşi.

Acolo, în spaţiul nemilos, mintea Partenerilor răspundea unor instincte străvechi. Partenerii atacau, lovind cu o viteza mai mare decît cea a Omului, din atac în atac pînă ce fie ei fie Şobolanii erau distruşi. Aproape intotdeauna, Partenerii erau cei victorioşi. O dată cu sporirea siguranţei salturilor cosmice ale navelor, comerţul a crescut extraordinar, populaţia coloniilor s-a înmulţit iar cererea pentru Parteneri antrenaţi a deveni tot mai mare.

Underhill şi Woodley aparţineau celei de-a treia generaţii de pinliteri dar li se părea ca meseria aceea existase dintotdeauna.

Să adaptezi cosmosul minţii tale prin intermediul pinsetului, adaugînd contactul cu Partenerii, să-ţi ascuţi mintea pentru tensiunea unei lupte de care depindea totul – toate acestea erau lucruri pe care sinapsele creierului uman nu le puteau îndura mult timp. Pentru o jumatate de oră de luptă, Underhill avea cîte doua luni de odihnă. Woodley urma să se pensioneze după zece ani de pinlit. Erau tineri. Erau iscusiţi însa aveau limitele lor.

Foarte multe depindeau de alegerea Partenerului, de purul noroc: cine pe cine trage.

AMESTECATUL CĂRŢILOR

În cameră intrara părintele Moontree şi cu West care era doar o fetiţă. Ei erau ceilalţi doi pinliteri. Partea umana a Camerei de Lupta era acum completă.

Părintele Moontree era un barbat roşu la faţă, în vîrstă de patruzeci şi cinci de ani care pîna pe la patruzeci de ani dusese o viaţa liniştită de fermier. Abia atunci, stupefiant, autorităţile descoperiseră că era telepat şi îi aprobasera intrarea atît de tîrziu în cariera de pinliter. Se descurca bine dar era extraordinar de batrîn pentru meserie.

Părintele îl privi pe Woodley cel sumbru, apoi pe Underhill.

— Cum se simt tinerii azi? Gata de-o luptă bună?

— Părintele ar lupta într-una, chicoti West. Era o puştoaică mititică. Chicotea ascuţit. Arăta ca ultima fiinţă de pe lume pe care te-ai fi aşteptat să o găseşti în duelul aspru al pinliterilor.

Underhill se amuzase odată, descoperind unul dintre cei mai leneşi Par-

teneri revenind foarte vesel din contactul cu mintea fetiţei.

De obicei Partenerilor nu le păsa prea mult de minţile umane cu care făceau pereche în timpul călătoriei. Partenerii adoptau o atitudine care sugera că oricum, mintea umană era prea complicată şi incredibil de încîlcită. Nici un Partener nu pusese la îndoială superioritatea minţii omeneşti, cu toate că foarte puţini erau impresionaţi de aceasta superioritate.

Partenerilor le placeau oamenii. Doreau să lupte alături de ei. Doreau chiar să-şi dea viaţa pentru oameni. Dar atunci cînd un Partener plăcea un individ, aşa cum Captain Wow sau Lady May îl plăceau pe Underhill, aceasta nu mai avea nimic de-a face cu intelectul. Era pur şi simplu o potrivire de temperament şi de sentimente.

Underhill ştia absolut sigur că era privit ca un cretin de către Captain Wow. Ceea ce îi plăcea însă acestuia la Underhill erau structura emoţională plină de prietenie, bucuria şi ghiduşia care răzbăteau din subconştientul său – dincolo de educaţia primită – precum şi veselia cu care înfrunta primejdia. Cuvintele, cărţile de istorie, ideile, ştiinţa – toate acestea Underhiil le zărea în creierul său, reflectate din mintea lui Captain Wow. Ca pe nişte prostii lipsite de sens.

West îl privi pe Underhill:

— Pariez că ai măsluit sorţii.

— Nu-i adevărat!

Underhill îşi simţi urechile înroşindu-se de stînjeneală. În timpul uneia dintre primele călătorii încercase să falsifice tragerea la sorţi, deoarece îndrăgise în mod deosebit unul dintre Parteneri, o femelă tînără numită Murr. Era foarte uşor să cooperezi cu Murr, iar ea îi răspundea cu atîta afecţiune încît uitase că pinlitul era o meserie dură şi că el nu fusese instruit ca să se distreze cu Partenerul. Amîndoi erau pregătiţi, şi gata să intre împreună în bătălia periculoasă.

O înşelătorie fusese suficientă, îl descoperiseră şi, de ani de zile, îl tachinau pe tema aceasta.

Părintele Moontree ridică cornetul din piele şi scutură zarurile care le repartizau Partenerii pentru călătorie. Trăgea primul, deoarece era cel mai în vîrstă.

Se strîmbă. Îi căzuse un mascul bătrîn şi lacom, un dur a cărui minte era plină cu gînduri despre mîncare, adevărate oceane de peşte pe jumătate stricat. Odată, părintele Moontree le spusese că simţise săptămîni de zile mirosul de untură de peşte, într-atît de puternică era imaginea telepatică transmisă de mîncău. Îi plăcea însă nu numai peştele, ci şi lupta. Ucisese

şaizeci şi trei de Dragoni, mai mult decît oricare alt Partener în viaţă şi era preţuit la greutatea lui în aur.

Următoarea a fost West. Îl trase pe Captain Wow. Cînd văzu rezultatul, zîmbi:

— Îmi place, făcu ea. E foarte plăcut să lupţi cu el. Îl simt că este drăguţ şi îi place să se alinte.

— Drăguţ pe naiba, se strîmbă Woodley. Am lucrat şi eu cu el, şi mi se pare mintea cea mai vicleană de pe nava asta.

— Eşti răutăcios, constată fata fără reproş.

Underhill o privi şi se cutremură.

Nu-şi dădea seama cum de îl putea accepta atît de calmă pe Captain Wow. Motanul avea o minte de-a dreptul şuie. Cînd era excitat, în toiul bătăliei, în cap i se învălmăşeau imagini confuze de Dragoni, Şobolani feroci, paturi moi, miros de peşte şi şocul spaţiului, în timp ce Underhill şi Captain Wow, cu conştiinţele fuzionînd prin intermediul pinsetului, deveneau o îmbinare fantastică de fiinţă omenească şi pisică persană.

Asta e necazul muncii cu pisici, se gîndi Underhiil. Pacat că nimic altceva nu putea servi drept Parteneri. În schimb, cu pisicile puteai comunica telepatic. Erau destul de inteligente şi înţelegeau necesitatea luptei, dar motivele şi dorinţele lor erau extrem de diferite de cele ale oamenilor.

Atîta vreme cît le comunicai imagini care aveau sens pentru ele, erau tovarăşi acceptabili, însă mintea li se închidea şi adormeau cînd recitai Shakespeare, sau Colegrave, sau cînd încercai să le explici ce era cosmosul.

Era destul de nostim să constaţi că Partenerii atît de maturi şi de îndîrjiţi aici în spaţiu erau totuna cu animalele mici pe care omul începuse, cu mii de ani în urmă, să le ţină pe lîngă casă. Pe Pămînt, Underhill gafase de cîteva ori, salutînd pisici obişnuite, netelepate, uitînd pentru o clipă că nu erau Parteneri.

Scutură cornetul şi scoase un zar.

Era norocos – îi revenea Lady May.

Lady May era Partenerul cel mai meditativ pe care-l întîlnise vreodată. În ea, pedigriul atent selecţionat al unei pisici persane atinsese o culme a dezvoltării. Era mult mai complexă decît orice femeie, însă aceasta complexitate consta exclusiv din emoţii, amintiri, speranţe şi întîmplări deosebite, fără aportul vreunui cuvînt.

Cînd îi contactase pentru prima dată mintea, Underhill rămăsese uimit de claritatea ei. Cu ea îşi reaminti de vremea pe cînd era o pisicuţă. Îşi

reaminti fiecare motan întîlnit vreodată. Văzu într-o succesiune rapidă portretele tuturor pinliterilor cu care mai făcuse pereche. Şi se văzu pe sine, radios, vesel şi dorit.

Prinsese chiar o frîntură dintr-un gînd.

Un gînd extrem de măgulitor: „Ce păcat că nu este motan."

Woodley culese ultimul zar. Îi căzuse ceea ce merita: un motan bătrîn şi posac, lipsit de verva lui Captain Wow. Partenerul lui Woodley era cea mai înapoiata dintre pisicile de pe navă, un tip brutal şi mizerabil, cu o minte inferioară. Nici antrenamentele telepatice nu-i putuseră şlefui caracterul. Urechile îi erau pe jumătate zdrenţuite, ca urmare a luptelor din tinereţe.

Era un luptător de care te puteai servi, şi nimic mai mult.

Woodley mîrîi.

Underhill îi aruncă o uitătură scîrbită. Oare mai ştia şi altceva decît să mîrîie?

Părintele Moontree îi privi pe cei trei:

— Puteţi să vă luaţi Partenerii. Eu o să anunţ Scannerul că sîntem gata să ieşim în Exterior.

ÎMPĂRŢITUL CĂRŢILOR

Underhill formă cifrul de la cuşca în care se afla Lady May. O trezi cu grijă şi o luă în braţe. Pisica îşi arcui spinarea întinzîndu-se, îşi încercă ghearele. Încercă să toarcă dar apoi se opri şi-l linse pe mînă. Underhill nu avea pinsetul, aşa încît nu putea comunica mintal. Însă din mişcările urechilor şi ale mustăţilor simţea ca Lady May era mulţumită că-l avea drept Partener.

Deşi îi vorbi în absenţa pinsetului, cuvintele nu însemnau nimic pentru o pisică.

— Ce ruşine că o fiinţă mititică şi dulce ca tine e trimisă în gerul cosmosului ca să vîneze nişte Şobolani mai mari şi mai periculoşi decît noi toţi la un loc. Tu n-ai fi vrut asta nu-i aşa?

În loc de răspuns Lady May îl linse din nou, torcînd fericită. Îi atinse obrazul cu coada ei mătătoasă şi se întoarse, privindu-l cu ochi galbeni şi strălucitori.

Rămaseră aşa pentru o clipă, bărbatul stînd pe vine şi pisica încordată pe labe, cu ghearele din faţa înţepîndu-l uşor în genunchi. Ochii omeneşti şi cei de pisică se priveau peste un hău pe care cuvintele nu-l puteau trece,

dar pe care afecţiunea îl sărise.

— E vremea să mergem, rosti Underhill.

Lady May intră ascultătoare în naveta sferică. Underhill se asigură că pinsetul miniatural statea fixat ferm, dar confortabil, la baza creierului ei. Îi vîrî apoi labele în teci, astfel încît să nu se rănească în excitaţia luptei.

— Eşti gata? o întrebă încetişor.

Ea îşi arcui spinarea, cît de mult îi permiteau legăturile, şi toarse uşor.

Underhill lăsă capacul şi privi etanşantul întarindu-se în jurul lui. Pisica era închisă pentru cîteva ore în containerul acela, pînă cînd, după terminarea misiunii, avea să fie scoasă de către un expert în tăierea cu arc scurt.

Ridică naveta şi o introduse în tubul de ejecţie. După aceea închise uşa, o încuie, se aşeza pe scaun şi îşi puse pinsetul.

Răsuci întrerupătorul.

Se afla într-o cămăruţă mică, mică şi caldă, caldă; trupurile celorlalţi trei oameni se mişcau în preajma lui, iar luminile puternice din tavan îi apăsau pleoapele închise.

În timp ce pinsetul se încălzea, camera dispărea, Oamenii din ea deveneau grămajoare strălucitoare de foc, cărbuni aprinşi, foc roşu întunecat, cu conştiinţa vieţii arzînd aidoma tăciunilor dintr-un cămin.

Pinsetul se încălzise şi mai mult şi simţi Pămîntul chiar sub el, simţi nava deplasîndu-se, simţi Luna rotindu-se după planetă, simţi planetele şi Soarele cel bun şi cald care îndepărta Dragonii de pămîntul natal al oamenilor.

În sfîrşit, era complet conştient.

Puterea telepatica ajungea la o departare de cîteva milioane de mile. Mult deasupra eclipticei, simţi praful cosmic pe care îl remarcase mai devreme. Cu un fior de tandreţe şi căldură, simţi conştiinţa lui Lady May contopindu-se cu a sa. Conştiinţa ei era limpede şi precisă, şi în acelaşi timp clar definită în minte ca şi aroma unui parfum. O simţea odihnitoare şi liniştitoare. Putea simţi bucuria ei. Nu era tocmai un gînd, ci o emoţie primară.

Formau în sfîrşit un tot într-un ungher îndepărtat şi micuţ al minţii sale, mai mic decît cea mai mică jucărie din copilaria lui, continua să fie conştient de existenţa camerei şi a navei, precum şi de cea a părintelui Moontree vorbind prin telefon cu un căpitan Scanner, care răspundea de navă.

Creierul lui prinsese ideea cu mult înainte ca urechile să recepţioneze cuvintele. Sunetele urmau gîndirii aşa cum tunetul de pe plajă urma fulgerului de deasupra oceanului.

— Camera de Luptă este gata. Pregătiţi planoformul.

JOCUL

Underhill era întotdeauna uşor exasperat de modul în care Lady May simţea evenimentele înaintea lui.

Se încordase în vederea fiorului pe care îl încerca întotdeauna cu planoformul, însă înregistră senzaţiile ei înainte ca el să fi simţit ceva. Pământul se îndepărtase atît de mult, încît îi trebuiră cîteva milisecunde pînă găsi Soarele în colţul din dreapta sus al minţii lui telepatice.

A fost un salt bun, îşi spuse. Înca patru, cinci hopuri şi am ajuns.

La cîteva sute de mile în afara navei, Lady May îi răspundea în gînd: „Oh, om uriaş, generos şi cald! Oh, Partener brav, prietenos, tandru şi gigantic! E minunat cu tine, eşti atît de bun, bun, bun, cald, cald. Gata de luptă, gata de plecare, este atît de bine cu tine...”

Underhill ştia că ea nu gîndea în cuvinte, ci mintea lui recepţiona amalgamul de imagini emis de pisică, traducîndu-l în corespondenţe umane.

Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu era absorbit în jocul acela de tandreţe mutuală. El investiga undeva cu mult dincolo de sfera ei perceptivă, pentru a vedea dacă nu se apropia ceva de navă. Era plăcut şi nostim să faci două lucruri în acelaşi timp. Scotocea spaţiul prin intermediul pinsetului şi, simultan, gîndea unul din gîndurile ei rătăcite, un gînd iubitor, plin de afecţiune, pentru un fiu cu chipul auriu şi o blăniţă albă şi incredibil de mătăsoasă.

În timp ce căuta prin spaţiu, recepţionă avertismentul ei:

— Sărim din nou!

Aşa se şi întîmplă. Nava se deplasase la al doilea planoform. Constelaţiile erau altele. Acum, Soarele se găsea la o depărtare incomensurabilă. Simţea cu greu pîna şi stelele mai apropiate. Aici era tărîmul Dragonilor, aici în spaţiul deschis şi îndepărtat de stele. Underhill căută cu rapiditate în depărtare, încercînd să prevadă pericolul, gata oricînd să o trimită pe Lady May într-acolo.

Spaima îi izbi mintea brusc, clară, definită: aproape un şoc fizic.

West găsise ceva – ceva imens, lung, negru, rău, lacom şi oribil. Îl aruncase într-acolo pe Captain Wow.

Underhill încercă să-şi păstreze mintea limpede.

— Atenţie! strigă el telepatic spre ceilalţi, căutînd s-o deplaseze pe Lady

May.

Într-un colţ al luptei, simţi furia pasionată a lui Captain Wow, în vreme ce motanul persan detuna bombele cu lumină spre linia de praf ce amenința nava şi pe oamenii dinăuntru.

Proiectilele ratară ţinta de puţin.

Praful îşi schimbă forma într-una de suliţă.

Încă nu se scurseseră trei milisecunde.

Părintele Moontree vorbea cu cuvinte omeneşti, cu o voce curgînd încet, precum siropul gros dintr-un borcan.

— C-ă-p-i-t-a-n-e...

Underhill presupuse că părintele voia să spună „Capitane. Acţioneaza rapid!"

Lupta avea să se termine înainte ca părintele Moontree să termine ce avea de spus.

Alte citeva fracţiuni de milisecunda şi Lady May se afla pe traiectoria optimă.

Acum ieşeau la iveala viteza şi indemînarea Partenerilor. Lady May putea reacţiona mult mai repede decît el. Ea vedea amenințarea sub forma unui Şobolan uriaş, năpustindu-se spre ei.

Lady May putea expedia bombele cu un discernămînt care lui Underhill îi lipsea.

El era conectat la mintea ei, dar nu o putea urmări.

Conştiința lui recepţiona senzaţiile rănii făcute adversarului. Nu semana cu nimic pamîntean – o durere primară nebună care îi ardea pîntecele începu să se chirceasca în scaun. În realitate nu avusese timp să mişte un singur muşchi şi Lady May izbi duşmanul.

Cinci bombe fotonucleare fulgerară peste o sută de mii de mile.

Durerea din corp şi din creier îi dispăru.

Simţi o undă de jubilare salbatică teribilă şi funebră, trecind prin mintea lui Lady May, care îşi ucisese adversarul. Pisicile erau însă întotdeauna dezamăgite să descopere că duşmanii simţiţi ca nişte Şobolani uriaşi dispăreau în momentul culminant.

Îi simţi apoi oboseala durerea şi teama, revărsîndu-se peste amîndoi dupa încheierea luptei, mai rapidă decît un clipit din ochi. Simţi în acelaşi timp atingerea fierbinte şi înţepătoare a planoformului. Nava efectuase un nou salt. Îl simţi pe Woodley transmiţindu-i mintal: „Nu te mai obosi Supraveghez eu cu batrînul."

Un hop şi apoi din nou.

Nu ştiu unde se afla pîna cînd nu zări dedesubt luminile spaţioportului Caledoniei.

Îşi reluă pinsetul cu o oboseală fără de sfîrşit, şi o readuse pe Lady May în tubul de ejecţie.

Era pe jumătate moartă de epuizare dar îi simţea bătăile inimii, îi auzea pulsul cu mintea şi prinse urma recunoscătoare a mulţumirilor ei.

REZULTATUL

Îl internară în spitalul din Caledonia. Doctorul era prietenos, dar ferm.

— Aproape ca ai fost atins de Dragon. Efectiv, te-a ras în trecere. A fost atît de rapid încît va trece ceva timp pînă o să putem oferi o explicaţie ştiinţifică. În orice caz, dacă mai dura numai cîteva zecimi de milisecundă, erai bun de azilul de nebuni. Ce pisică ai avut cu tine?

Underhill simţi cum cuvintele îi ieşeau încetişor. Vorbele erau un lucru extrem de complicat în comparaţie cu viteza, bucuria gîndirii şi limpezimea conectării a doua minţi. Cu toate acestea, vorbele erau singurele prin care se putea face înţeles de către oamenii banali, aşa cum era medicul acela.

Buzele i se mişcara cu greu. Articulind cuvinte:

— Să nu ne numeşti Partenerii „pisici”! Au dreptul să fie Parteneri. Luptă pentru noi, în aceeaşi echipă. Ar fi trebuit să ştii că noi nu le spunem niciodată „pisici”. Numai Parteneri. Ea ce face?

— Nu ştiu, răspunse doctorul pocăit. O să ne interesăm, între timp, odihneste-te, bătrîne. E singurul lucru care te poate ajuta. Poţi adormi, sau ai nevoie de un sedativ?

— Pot să dorm, încuviinţă Underhill. Vreau să ştiu ce este cu Lady May.

— Nu te interesează ce s-a întîmplat cu ceilalţi oameni? interveni sora, puţin surprinsă.

— Nu au păţit nimic, zise Underhill. Ştiam asta înainte de-a sosi aici.

Întinse braţele, suspină şi zîmbi înspre ei. Văzu că se relaxară, începînd să se uite la el ca la un om, nu ca la un pacient.

— N-am nimic, le spuse Underhill. Vreau să ştiu cînd pot să-mi văd Partenerul.

Prin minte îi fulgeră un gînd. Privi sălbatic spre medic.

— Doar n-au trimis-o mai departe cu nava?

— Mă interesez imediat, zise doctorul. Îl strînse încurajator de umăr şi părăsi încaperea.

Sora ridica un şervet de pe cupa cu suc rece de fructe.

Underhill încerca să-i zîmbeasca Ceva era în neregulă cu fata aceea. Ar fi dorit să o vadă plecînd. La început fusese prietenoasă, dar acum era iarăşi distantă. Este neplăcut să fii telepat, se gîndi el. Întotdeauna cauţi în minţile oamenilor, chiar dacă nu-ţi răspund.

Brusc, sora se întoarse către el:

— Voi, pinliterii! Voi. Şi pisicile voastre blestemate!

În timp ce se îndrepta spre uşă, Underhill îi pătrunse în minte. Se văzu pe sine: un erou surîzator, înveşmîntat în uniforma din piele, cu pinsetul ca o coroana regală strălucindu-i pe frunte. Îşi zări propriul chip, masculin şi frumos, sclipind în mintea ei. Se văzu de la mare distanţă şi înţelese că sora îl ura.

În adîncul sufletului, îl ura. Îl ura pentru că era – aşa credea ea – mîndru. Ciudat şi bogat, mai bun şi mai frumos decît cei aidoma ei.

Întrerupse contactul cu mintea femeii şi îngropîndu-şi faţa în pernă, se gîndi la Lady May.

„Este o pisică”, îşi spuse. „Este doar o pisică.”

Dar mintea lui nu o vedea aşa – era mai presus de orice vis pe care ţi l-ai putea face despre iuţeală, agerime, inteligenţă, graţie şi frumuseţe; răbdătoare şi fără pretenţii.

Avea oare să găsească, vreodată, o femeie care i-ar putea semăna?

Traducere de
Mihai Dan Pavelescu